

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коссе Ірини Вікторівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України

м. К и ї в
8 липня 2020 року
№ 142-2(II)/2020

Справа № 3-110/2020(234/20)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коссе Ірини Вікторівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Коссе Ірина Вікторівна (далі – Заявниця) звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/234 від 9 червня 2020 року) перевірити на відповідність приписам частини першої статті 8,

частин першої, другої статті 24, частини шостої статті 43, частин першої, другої статті 55, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України окремий припис частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс), згідно з яким „працівник може звернутися з заявою про вирішення трудового спору безпосередньо до районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду <...> у справах про звільнення – в місячний строк з дня вручення копії наказу про звільнення або з дня видачі трудової книжки“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що Заявницю 5 липня 2010 року було звільнено з посади звукооператора служби звукозапису та відтворення Державного підприємства „Національний академічний театр російської драми імені Лесі Українки“ (далі – Підприємство) на підставі пункту 4 частини першої статті 40 Кодексу.

2.1. У грудні 2016 року Заявниця звернулася до Броварського міськрайонного суду Київської області з позовом до Підприємства, в якому просила поновити її на посаді, а також з клопотанням поновити їй строк звернення до суду за цим позовом.

Броварський міськрайонний суд Київської області рішенням від 14 січня 2019 року відмовив Заявниці в задоволенні позову. Щодо поновлення строку звернення Заявниці до суду з позовом суд першої інстанції зазначив, зокрема, таке:

«Відповідно до ст. 234 КЗпП України у разі пропуску з поважних причин строків, установлених ст. 233 цього Кодексу, суд може поновити ці строки.

Вирішуючи питання про поновлення строку, встановленого ст. 233 КЗпП України, а також перевіряючи в судовому засіданні причини тривалого пропуску цього строку, наведених позивачем та її представником, суд вважає за необхідне відмовити у поновленні даного строку, так як поважних причин для цього позивачем не наведено, а матеріали справи містять належні та допустимі докази, що <...> вона не була позбавлена можливості у разі незгоди зі

звільненням звернутися до суду з позовом щодо поновлення її на роботі. Суд вважає, що встановлений ч. 1 ст. 233 КЗпП України місячний строк пропущений позивачем без поважних причин, внаслідок своєї власної недбалості.

Крім того, судом встановлено, що у листопаді 2015 року позивач Коссе І.В. зверталася до Шевченківського районного суду міста Києва з позовом до Державного підприємства „Національний академічний театр російської драми ім. Лесі Українки“ <...> про визнання звільнення незаконним, поновлення на роботі, анулювання запису про прогул в трудовій книжці, виплату утриманих коштів за дні перебування на лікарняному, компенсації за весь час вимушеного прогулу, компенсації моральної шкоди та індексації всіх грошових коштів (справа № 761/35009/15-ц).

Ухвалою Шевченківського районного суду міста Києва від 28 березня 2016 року, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду міста Києва від 09 червня 2016 року та ухвалою Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 02 серпня 2016 року, зазначену позовну заяву Коссе І.В. залишено без розгляду через повторну неявку позивача в судові засідання, що свідчить про те, що про порушення своїх трудових прав остання була обізнана.

Виходячи з наведеного, суд дійшов висновку, що у задоволенні позову Коссе І.В. слід відмовити у зв'язку з пропуском нею строку звернення до суду без поважних причин».

2.2. Київський апеляційний суд постановою від 3 квітня 2019 року апеляційні скарги Заявниці та Підприємства залишив без задоволення, а рішення Броварського міськрайонного суду Київської області від 14 січня 2019 року – без змін.

2.3. Верховний Суд 24 лютого 2020 року постановив, зокрема, касаційні скарги Підприємства та Заявниці залишити без задоволення.

3. Заявниця стверджує, що окремий припис частини першої статті 233 Кодексу не відповідає частині першій статті 55 Конституції України, оскільки „не пов’язує перебіг терміну звернення до суду для оскарження звільнення з обізнаністю працівника чи можливістю знати про обставини протиправності такого звільнення“, а також, що „наявність у суду дискреційних повноважень на поновлення пропущеного строку не може в повній мірі компенсувати недоліки оскаржуваної норми закону щодо обмеження права доступу до суду“.

На думку Заявниці, припис частини першої статті 233 Кодексу, який вона оспорує, є „непропорційним і становить надмірне обмеження <...> права на захист трудових прав шляхом звернення до суду. Саме тому, запровадивши такі надмірні обмеження, держава не виконала конституційного обов’язку щодо захисту працівників від звільнення, передбаченого частиною 6 статті 43 Конституції України“; „оскаржувана норма КЗпП України передбачає дискримінацію стосовно регулювання строків звернення до суду в частині оскарження звільнення <...> а, отже, <...> не відповідає статті 24 Конституції України та пункту 1 частини 2 статті 129 Конституції України щодо рівності перед судом та законом“.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта).

Заявниця вперше звернулася до Конституційного Суду України 27 квітня 2020 року з конституційною скаргою, яка містила аналогічне клопотання – перевірити на відповідність Конституції України окремих припис частини першої статті 233 Кодексу. Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України Ухвалою від 28 травня 2020 року визнала конституційну скаргу Заявниці такою, що не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Згідно з частиною шостою статті 37 Закону України „Про Конституційний Суд України“ одностайно постановлена ухвала колегії про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою є остаточною.

Аналіз змісту конституційної скарги свідчить про незгоду Заявниці з судовими рішеннями в її справі, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності окремого припису частини першої статті 233 Кодексу в контексті вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коссе Ірини Вікторівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини першої

статті 233 Кодексу законів про працю України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**